

Блакить

КУПИТИ

Янґ едалт кіберпанк про приховану сторону світу.

Леон Клауд — молодий оперативник третього рангу приватної правоохоронної організації «Нічні Сови». Його робота — патрулювати вулиці Гґранд-Тауна, де панує напруженість після розпуску фанатичної секти «Великої Матері». Але коли в місті починають безслідно зникати діти, звичайне завдання перетворюється на смертельно небезпечну місію. Намагаючись знайти відповіді, Леон стикається з невідомими силами, розгадує складні змови та проходить через жахливі випробування, які змушують його переосмислити все, у що він вірив.

Протягом кількох днів, які стають найважливішими у його житті, Леон відкриває приховану сторону світу — ту, про яку не пишуть у газетах і не розповідають на офіційних брифінгах. Світ, де могутність артефактів перевищує людські знання, де темрява ховається за маскою світла, а довіра — найбільша розкіш. Чи зможе Леон Клауд пройти крізь павутину таємниць і знайти правду? Чи готовий він відкрити двері у реальність, де межа між другом і ворогом занадто тонка?

Розділ 1

Ефір

Часопотяг, який прямував від станції «Північний Гранд-Таун» до «Східних воріт», ось-ось зупинить свій хід. Люди підіймаються з місць, поправляють одяг та налаштовують годинники.

Можу лише дивитися на порожнє місце у вагоні й мовчки стояти, тримаючись за поручень, адже я в патрулі. Втома вже давалася взнаки. Мені хотілося тишком прилягти й заснути, але одна справа змушувала триматися на ногах.

— Перевірити спорядження, — промовив мій компаньйон.

— Так, — кивнув я.

Разом із механопсом Персівалем у «Нічних Совах» ми працюємо вже третій рік. Уявіть доberman, повністю вилитою із бронзи. Його металеві лапи під час руху видавали тихий, але впевнений дзвін, ніби маленькі молоточки били по ковадлу. Очі світилися м'яким блакитним світлом, а між деталями суглобів ледь помітно блищало мастило. Ми виконуємо різноманітні завдання, зазвичай це патрулювання вулиць. Кілька разів нам доручали розслідування дрібних правопорушень: крадіжок, пограбувань, сварок сусідів. Але сьогоднішня ніч була зовсім іншою.

— Готовність другого рівня. Режим «Нелетальний», — наказав мені Персіваль.

— Готово! — відрапортував я, знявши часоключ із запобіжника.

Часоключ — це озброєння офіцера третього рангу і вище, що являє собою складні ножі із трьома режимами. «Нелетальний» — режим кийка. Під час «Летального» пристрій використовується як справжній ніж. Третій режим «Хронос» потребує додаткового дозволу керівництва на його використання, а доступ до нього є лише в оперативників другого рангу і вище.

Я вийшов із вагона останнім.

— Звірка годинників, — знову наказав Персіваль.

Я дістав свого годинника. На циферблаті була дата — 04.10.1868. Три класичні стрілки показували 03:25:33. Четверта — стрілка ефіру — вказувала на стабільні 75%.

— Нас очікує законопорушник категорії «Б», — сухо процідив механопес. — Рекомендовано випити ефіру додатково.

Я дістав із кишені куртки пляшечку з густою блакитною рідиною. Відкоркувавши її, відчув приємний цитрусовий запах.

Не вперше я пив ефір і знав його смак та ефект. Без роздумів я спо-рожнив пляшечку. Приємне тепло розлилося по всьому моєму тілу. Сонливість щезла як і не було, а стрілочка, що відповідала за ефір на моєму годиннику, уже показувала 100%. Я поглянув на потяг — він зробив останній рейс на сьогодні.

Часопотяги завжди мене заворожували. Величезні титани завбільшки з будинок працювали лише за допомогою купи шестерень і пускового механізму. Кожен вагон потяга був архітектурним дивом. Їхні вікна — високі аркові конструкції зі скляними вставками, обрамлені литим орнаментом, у якому поєднувалися зубчасті колеса й декоративні рослинні мотиви. Простір всередині вражав: високі стелі, прикрашені латунними люстрами, і м'які шкіряні сидіння, що нагадували крісла в театрах. Стіни оздоблені темним деревом, інкрустованим тонкими смугами металу. Вагон легко вмщував до п'ятисот пасажирів.

З вагона зі мною вийшли десятеро пасажирів, одного з яких ми переслідували. Коли я вийшов зі станції назовні, мене засліпило сяйво нічних ліхтарів. Від лабіринтів сонних вулиць віяло прохолодою та свіжістю. Людей майже не було. Вітрини поодиноких привокзальних крамниць та кав'ярень були закриті, лише вивіски тішили легким помаранчевим світлом.

— Наша ціль уже далеко? — запитав я, ховаючи пляшечку до кишені.

— Вона досить швидко рухається, — процідив Персіваль. — Ця дівчина наповнена ефіром. Вона може використовувати дар, аби прискорюватися. Відстань — вісімсот метрів, її швидкість тільки зростає.

— Далеко не втече, — промовив я. — Використовую дар прискорення.

Міцно стиснувши свого годинника, зігнув ноги в колінах.

Я ненавидів цей дар. Леде ефір перетікав у мої ноги, поодинокі іскри спалахували біля землі і мені ставало ніяково. Вестибулярний апарат людини не пристосований до таких швидкостей. Однак моя ціль тікала, тож вагатися не було часу і я натиснув на кнопку викиду ефіру на годиннику. Стрілка ефіру швидко опустилася до 60%. Якби не кристал на моїй шиї, на такий дар ефіру знадобилося б набагато більше. И ось я рушив. Це було швидко, занадто швидко. Мої ноги з неймовірною силою відштовхувалися від землі. Бруківка, асфальт — усе руйнувалося від моїх кроків, але свою ціль я швидко наздоганяв. Персіваль мчав позаду — він міг розвивати таку швидкість і без ефіру.

— Ціль поряд! — вигукнув механопес. — Повна готовність! Дистанція — сто метрів!

Я витягнув часоключ з-за поясу й натиснув на кнопку не-летального режиму. З ручки приладу швидко вискочив кийок. Мене сильно нудило, здавалося, що ось-ось знепритомнію.

Оперативники не використовують дар прискорення для переслідувань, через це дуже страждає бойова готовність. Зазвичай використовують механоконей або автівки, але в мене занизький ранг для такої розкоші.

Щойно я звернув за ріг, побачив її.

— Дай мені спокій! — пролунав дзвінкий голос.

То була дитина, дівчина років дванадцяти, одягнена в довгий чорний плащ поверх брудної сірої суконьки. Дівчина стояла впевнено, балансує на багажнику пікапа, що мчав крізь нічне місто. Її босі ноги, білі від холоду й пилу, вільно ковзали по металу, але вона не боялася впасти. Судини на шиї, руках і обличчі дівчини світилися яскравим синім сяйвом. Очі палали блакитним полум'ям.

— Відчепися! — крикнула вона і спрямувала руку в мій бік.

Її тендітні пальчики засвітилися блакитним сяйвом.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ